

РЕШЕНИЕ

№ 634

гр. София, 05.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 02.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4456** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е по жалба на Д. П. В. и В. П. В. срещу изричен отказ на началника на СлГКК-София, обективиран в писмо с изх.№20-7237/14.02.2017 г. за вписването на жалбоподателите в КР на НИ като носители на съответното право на собственост върху ПИ с идентификатор 681.34.4094.749, нов идентификатор 68134.4094.5732 след изменението му от действащите КК и КР, одобрени със Заповед №РД-18-35/09.06.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК.

С жалбата бланкетно /без да са обосновани с конкретни твърдения/ са въведени всички основания за оспорване по чл.146, т.1-т.5 АПК.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателите, чрез процесуалния си представител-адв.Г. Г. поддържат жалбата. В депозираните по делото на 16.10.2017 г. писмени бележки се аргументира уважаването на жалбата с установеното от заключението на вещото лице /ВЛ/ навлизане на имота на заинтересованата страна /ЗС/ М. Д. В. в имота на жалбоподателите. Това действително положение не било отразено в приложените в преписката схеми. То съответствало на влязлото в сила съдебно решение по иска с правно основание чл.108 ЗС. Налице били основанията по чл.30 и чл.41, ал.6 ЗКИР за извършване на поисканото вписване в КР.

Ответникът-началника на СлГКК-София, чрез процесуалния си

представител-юрисконсулт И. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Акцентираща, че искането от жалбоподателите е за изменение на КР, но не и на КК на недвижимите имоти, поради което попада в хипотезата на чл. 53 от ЗКИР, а не в хипотезата на чл. 53а, т.1 от ЗКИР – изпълнение на влязло в сила съдебно решение. Жалбоподателите следвало да поискат изменение на кадастралната карта по реда по чл. 54, ал. 2, предл. 3, като влязлото в сила съдебно решение, придружено от проект за изменение, изготвен от правоспособно лице, би било основание за изменение на кадастрална карта по реда на чл. 53, ал. 1, т. 1 ЗКИР. Със съдебното решение, на което се позовавали жалбоподателите бил уважен иск за предаване реална част от 26,10 кв.м. С това решение жалбоподателите не се легитимирали като собственици върху ПИ с идентификатор 681.34.4094.749, а само на реална част от него – 26,10 м2. Те нямали и годин нотариален акт за собственост, а в КР се вписвали документи, а не права. Решението на Софийския градски съд не било документ за собственост. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност възнаграждението на процесуалния представител на жалбоподателите.

ЗС М. Д. В., лично и чрез пълномощника си-адв.Б. оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. В депозираните по делото на 06.10.2017 г. писмени бележки аргументира неоснователността на жалбата с доводи, че жалбоподателите не притежават титул-документ за собственост за имота на ЗС М. В., поради което и няма дублиране на права по отношение на правото на собственост върху ПИ с идентификатор 68134.4094.5732. В мотивите на съдебно решение от 06.01.2014 г. по гр.дело №1547/2000 г. на СГС, II“А“ състав /което решение е постановено след влизане в сила на кадастралната карта/ се установявало, че оградата между двата имота не е изградена изцяло /не съвпада изцяло/ с регулационната линия, като имало навлизане и в двата имота. Поради това, че изградената ограда е нанесена като имотна граница в одобрената КК, била налице грешка в КК по отношение на общата граница между двата имота. Обстоятелството, че със съдебното решение М. В. е осъдена да предаде владението върху реална част от имот, определена в диспозитива на съдебното решение, като „гранична площ между УПИ V-1514 и УПИ XX-1514“, която тя владее без доказано правно основание“, не означавало, че жалбоподателите притежават право на собственост върху притежавания от М. В. поземлен имот в границите му съобразно документите ѝ за собственост, поради което и същите не могли да искат да бъдат вписани в КР като собственици на този имот. Редът за нанасяне на вярната граница между двата имота бил по реда за изменение на КК по чл.53а, т.1 ЗКИР и чл.55 и чл.56 от Наредбата за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри. Такова изменение задължително следвало да бъде процедирано, тъй като присъдената с решението площ не била определена като местоположение по действащата КК. Данните в КККР се изменяли въз основа на проект, изработен от правоспособно лице по възлагане на собственик. АГКК не можела да приложи съдебното решение, без страната-собственик да внесе за одобряване проект за изменение. След изменение на КК по съдебното решение, всяка от страните по него щяла да остане вписана в КР на притежавания от нея имот. С писмените бележки за първи път е направено и искане за присъждане на разноски за съдебното производство.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения

отказ.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят от фактическа страна, а се установява и от приетите по делото доказателства, че КК и КР за ПИ с идентификатори 68134.4094.753 и 68134.4094.5732 са одобрени със Заповед № РД-18-35/09.06.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК.

За ПИ 68134.4094.753, с площ от 691 кв.м. по одобрената КК, в КР са вписани като собственици жалбоподателите Д. П. В. и В. П. В., въз основа на документ за собственост: нот. акт №58, т. LVIII, дело 11429/18.05.1993 г. на I-ви нотариус при СНСл към Втори районен съд и площ по нот. акт 740 кв.м.

За ПИ с идентификатор 68134.4094.5732, с площ от КК 837 кв.м. по одобрената КК, в КР е вписана като собственик ЗС в съдебното производство М. Д. В. въз основа на нот. акт №83, т. XXX, дело 5736/03.12.1995 г., издаден от I нотариус при СРС с площ по нот. акт от 815 кв.м. и нот. акт №46, т. VIII, дело №1544 от 06.04.1995 г., издаден от н-с при СРС за 11 кв.м.

Административното производство е започнало по молба с рег. №07-828/18.01.2017 г. по регистъра на СлГКК-София, с която жалбоподателите в съдебното производство са поискали да бъдат вписани в КР „като носители на съответното право на собственост“ в територията на ПИ с идентификатор 68134.4094.749 от действащите КК и КР на район „М.“-СО, одобрени със Заповед № РД-18-35/09.06.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, както и да им бъде предоставена извадка от КР, след вписването им като носители на съответното право на собственост в него. Към молбата са приложени нот. акт №58 по нот. дело №11429/1993 г., Решение №82/06.01.2014 г. на СГС, II „А“ състав и комбинирана скица №3 от приетото заключение на вещото лице Г. по гр. дело 1547/2000 г., представляваща неразделна част от Решение №82/06.01.2014 г. на СГС.

С оспорения пред съда акт, с изх. №20-7237-14.02.2017 г. ответникът отказва жалбоподателите да бъдат записани като собственици в ПИ с идентификатор 68134.4094.749, нов идентификатор 68134.4094.5732 след изменението му, който имот е съседен на собствения им имот, представляващ УПИ XX-1514, кв.7 по ПУП на [населено място]. Изложените съображения са, че съгласно приложения нот. акт жалбоподателите са записани като собственици в ПИ с идентификатор 68134.4094.753, а в мотивите на представеното съдебно решение е установено, че жалбоподателите са собственици на УПИ V-1514, кв.7 по ПУП на [населено място].

С влязло в сила на 06.01.204 г. решение, постановено по гр. дело №1547/2000 г. по описа на Софийския градски съд, приложено към заявлението с рег. №07-828/18.01.2017 г., с което е бил сезиран ответникът-началника на СлГКК-София, СГС II „А“ състав оставя в сила Решение от 20.09.1999, постановено по гр. дело №359/1998 г. на СРС, с което е уважен предявеният от Д. П. В. и В. П. В. срещу М. Д. В. иск с правно основание чл.108 ЗС за предаване на владението на 26.10 кв.м., представляващи гранична площ между УПИ V-1514 и УПИ XX-1514, кв.7, по ПУП на [населено място], м. „Малинова долина“, която графически е изобразена по буквите „ЖЗИЖ“, заштрихована с оранжев цвят в комбинирана скица №3 от приетото

заключение на в.л.Г. /стр.692 от делото/, неразделна част от решението; с което са уважени предявените от Д. П. В. и В. П. В. искове с правно основание чл.109 и М. Д. В. е осъдена да премести за своя сметка южната си гранична ограда от на линията по „ЖЗИ“ на линията по букви „ЖИ“, графически изобразени в Комбинирана скица №3 от приетото заключение на в.л. Г., което е неразделна част от решението на СГС; както и да премести за своя сметка граничната ограда от западната страна на УПИ ХХ-1514, кв.7, кв.7, по ПУП на [населено място], м.“Малинова долина“, изградена на уличната регулация по задънена улица /тупик/-от линията по букви „АЛ“ на линията по букви „БЙ“, графически изобразени в комбинирана скица №3 от приетото заключение на в.л. Г., неразделна част от решението на СГС.

От приетото по делото заключение на вещото лице С. Б. се установява, че предмет на приложения към заявлението на жалбоподателите нот. акт № 58. том LVIII, дело № 11429/1993 г. за дарение на недвижим имот е дворно място с площ от 740 кв. м, представляващо парцел V, имот планоснимачен № 1514 от кв. 7 по плана на [населено място], м. „Малинова долина“ - I част, „Американски колеж“, при съседни по скица: парцел ХХ-1514, парцел VI-163, парцел VII- 1513, парцел VIII-1512, парцел XXI-1516 и парцел IV-1516. Имотът е индивидуализиран съгласно действащия РП на местността, който не е претърпял изменения от момента на съставяне на нотариалния акт до настоящия момент по отношение на описания имот. В приложение № 2 към заключението са съвместени актуални графични данни от действащия РП на м. „В. з. Американски колеж - I част“ /с червен и син цвят/ и заличения имот с идентификатор 68134.4094.749 /със зелен цвят/. Между УПИ УПИV-1514, кв. 7, за собственици на който се легитимират жалбоподателите и бившия ПИ с идентификатор 68134.4094.749 е налице частично застъпване, ограничено между точки 5-6-7-5. Площта на застъпването е 24.5 кв. м. заштриховани със зелен цвят на графиката. Тъй като общата граница между имоти с идентификатори 68134.4094.749 и 68134.4094.753 не е предмет на изменението, одобрено със Заповед № 18-5383-23.04.2014 г., то със същата площ навлиза в УПИ V-1514 и имот с идентификатор 68134.4094.5732 по актуалната КК. В диспозитива на влязлото в сила съдебно решение по чл.108 ЗС, приложено към заявлението, имотът на М. Д. В. не е идентифициран с имота по КК с идентификатор 68134.4094.749, респективно частите, с които същият навлиза в съседните УПИ, не са описани като части от имота по КК. Според ВЛ това се дължи на позоваването на комбинирана скица № 3, която съвместява данни от регулационния план с данни от геодезическото заснемане, извършено от вещото лице. В мотивите на решението обаче е отбелязано следното: „На комбинирана скица № 4 върху действащия регулационен план вещото лице е нанесло геодезичната снимка и одобрената кадастрална карта, вследствие на което се установява, че границите на процесния имот от одобрената КК с идентификационен № 68134.4094.749 съвпадат с границите от геодезичната снимка. Площта на имота по КК е 854 кв. м, а от геодезичната снимка - 856.80 кв. м. Приложено е и черно-бяло копие от комбинирана скица № 3 на вещо лице инж. Л. Г., посочена като неразделна част от решението по гр. дело № 1547/2000 г. на СГС, II А с-в. При съпоставяне на същата графика, въпреки лошото й качество, с приложение №2 към заключението по СТЕ в настоящото производство, ВЛ Б. констатира, че фигурата по букви Ж-З-И-Ж е идентична с фигурата по цифри 5-6-7-5 и представлява навлизането на южната кадастрална граница на имота на заинтересуваната страна М. В., нанесен в първоначално одобрената КК с идентификатор 68134.4094.749, в УПИ V-1514 на жалбоподателите Д. и В. П. В.

/разликата в площите на двете фигури: 26.1 кв. м. и 24.5 кв. м. е в допустимите стойности за грешка при повторно определяне на площта на ПИ. Линията по букви Ж-И съответства на линията по цифри 5-6 и представлява вътрешната регулационна линия между УПИ V-1514 и УПИ ХХ-5732 /бивш УПИ ХХ1514а/, кв.7. Между представените по делото документи липсват доказателства, че Решение от 06.01.2014 г. по гр. дело № 1547/2000 г. на СГС, II А с-в е изпълнено в тази част, т. е. че кадастралната граница е преместена по дворищната регулационна линия и навлизането с 24.5 кв. м в урегулирания имот на жалбоподателите е отстранено.

Линията по букви А-Л, съвпадаща с линията по цифри 1-2 на приложение № 2 към заключението на ВЛ Б., представлява западната граница на бившия имот с идентификатор 68134.4094.749. Линията по букви Б-Й, съвпадаща с линията по цифри 3-4, представлява уличната регулационна линия на УПИ ХХ1514а, кв. 7 с улицата-тупик от о. т. 86а до о. т. 86б, одобрени със Заповед № 260/30.09.1965 г. Фигурата по цифри 1-2-3-1 с площ 18 кв. м. е част от заличения имот с идентификатор 68134.4094.749, но не представлява част /няма общи точки/ с УПИ V-1514 на жалбоподателите. Решение от 06.01.2014 г. по гр. дело № 1547/2000 г. на СГС, II А с-в не е изпълнено и в тази част, т. е. западната кадастрална граница, материализирана в задънената улица, не е преместена навътре в УПИ ХХ-1514а в съответствие с одобрената през 1965 г. улична регулационна линия. С процедираните изменения на КК и РП, описани в констативната част на СТЕ, е приложен обратен подход, съгласно който уличната регулационна линия е преместена от положение по точки 3-4 в положение по точки 1-2. ВЛ Б. отбелязва и факта, че в съдебното решение УПИ, за собственик на който се легитимира М. Д. В., е цитиран неточно като УПИ ХХ-1514, вместо УПИ ХХ-1514а, съгласно Заповед № 260/30.09.1965 г./.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред-чл.54, ал.6 от ЗКИР и от лица с правен интерес-лица, легитимирани да го оспорят в качеството на заинтересовани лица, засегнати от оспорения отказ. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за подаването на жалбата-чл.149, ал.1 от АПК, вр.чл.54, ал.6 от ЗКИР-актът е съобщен на жалбоподателите на 28.02.2017 г., а жалбата до съда е подадена чрез ответника 10.03.2017 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна:

Заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и административнопоризводствените правила, и при правилно приложение на материалния закон-чл.146, т.4 от АПК.

Обратно на доводите на ЗС и ответника, приложеното влязло в сила съдебно решение, с което предявеният иск за ревандикация по чл.108 ЗС на жалбоподателите е уважен спрямо ЗС М. В., е акт, удостоверяващ правата им върху съответната реална част от имота.Трите юридически факта, включени в състава на петиторния иск, които касаят материалната активна легитимация на ищците са, че те са собственици; че фактическата власт се осъществява от ответника върху спорната вещ или част от нея; липсата на правно основание за осъществяваната фактическа власт от ответника. / Решение № 551 от 13.09.2010 г. по гр.д. № 669/2009г. на Първо гр.о., ВКС Решение № 9 от 23.01.2012 г. по гр.д. № 251/2011 г. на Първо гр.о., ВКС; ТР № 4 от 14.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 4/2014 г., ОСГК /.

Независимо от горе изложеното обаче отказът е материално законосъобразен, тъй като жалбоподателите не са поискали изменение на КК на основание чл.53а, т.1 ЗКИР в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение и превеждане в съответствие с него на границата на собствения им ПИ с идентификатори 68134.4094.753 спрямо ПИ с идентификатор 68134.4094.749, нов идентификатор 68134.4094.5732 след изменението му на ЗС М. В., а само вписването им в КР „като носители на съответното право на собственост“ в територията на ПИ на ЗС. Налице е грешка по смисъла на § 1, т.16 от ДР на ЗКИР, като спорът за материално право е разрешен с влязло в сила решение / чл.54, ал.2 от ЗКИР/. Няма наличие на документи, удостоверяващи дублиране на носителите на право на собственост за един и същ имот, за да бъдат записани жалбоподателите в КР за съседния ПИ, заедно със ЗС М. В.. Грешката следва и може да бъде отстранена по реда за изменение на КК и КР, въз основа на скица-проект. Не това са поискали жалбоподателите от ответника, поради което и постановеният отказ е материално законосъобразен.

По тези съображения съдът намери жалбата за неоснователна.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане на пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено, като при съобразяване с качеството на осъществената процесуална защита-бланкетното оспорване на жалбата в писмения отговор /л.6/; проведените две открити с.з. и изложените доводи по същество по време на устните състезания; фактическата и правна сложност на делото, съдът определя в размер на 100 /сто/ лева-чл.78, ал.8 /Изм. – ДВ, бр. 8 от 2017 г./ от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Съдът не дължи произнасяне по искането разноски на ЗС М. В., тъй като същото е несвоевременно заявено- за първи път с депозираните на 06.10.2017 г. писмени бележки.Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде надлежно сезиран-до приключване на устните състезания по делото-02.10.2017 г., в случая.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. В. и В. П. В. срещу изричен отказ на началника на СлГКК-София, обективиран в писмо с изх.№20-7237/14.02.2017 г. за вписването на жалбоподателите в КР на НИ като носители на съответното право на собственост върху ПИ с идентификатор 681.34.4094.749, нов идентификатор 68134.4094.5732 след изменението му от действащите КК и КР, одобрени със Заповед №РД-18-35/09.06.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК.

ОСЪЖДА Д. П. В., ЕГН [ЕГН] и В. П. В., ЕГН [ЕГН] да заплатят на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, Служба по геодезия, картография и кадастър-София сумата в размер на 100 /сто/ лева, разноски за

първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: